

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Jan 6, 27 – 40

Text: Jan 6, 3

Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.

Bratři a sestry, kdo nemáte roušky, certifikát, test nebo protilátky, tak bych vás teď měl vyhnat ven z kostela. Ale to já neudělám, protože se řídím tím, co by na mém místě udělal Ježíš. A on říká: „Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ A to je úžasná zpráva. Protože jinak bychom museli ven všichni. Nakažliví totiž nejsme jen covidem, a to at' už nosíme roušku nebo ne, nebo at' už jsme očkovaní nebo ne. Tím to totiž zdaleka nekončí. Nakažlivý je i ten, kdo je nakažen hříchem a má nečisté srdce. Pak by museli ven všichni hříšníci, ale kdo by tu zůstal? Vždyť by v kostele nebyl ani farář. A ani bychom nezjistili, jestli je někdo uvnitř, protože jen ten, kdo je bez hříchu, první by se mohl jít podívat dovnitř. Ale asi by tam nenašel ani Ježíše, protože ten, jak říká bible, stoluje s celníky a hříšníky. Takže by byl taky venku. A než být všichni venku, to klidně můžeme být všichni uvnitř.

A navíc, já nejsem tím, kdo vás sem pozval. To pozvání přichází od samotného Krista. Je to on, kdo pořádá dnešní hostinu, on zve ke svému prostřenému stolu, ke stolu Kristovu a nikomu nebrání přijít a nikoho nevyhazuje.

Samozřejmě v první řadě je to myšleno duchovně. Ježíš nezve lidi do kostela, ale přímo k sobě samému. Nevadí, že nesplňuješ podmínky, nevadí, že jsi hříšník, nevadí, že tě lidé soudí. Ježíš Tě zve a přijímá.

Otázka je, proč jít za Ježíšem? Proč nejít jinam? Třeba do Lidlu nebo do Kauflandu. Chci přece jít tam, kde dostanu něco hmatatelného, něco, z čeho budu živ, něco, co mě nasytí. Jenže když půjdu za Ježíšem, chleba levnější nebude. Vždyť se podívejte, jak se všechno zdražuje! Takto uvažují materialisté.

Jenže mnoho lidí už poznalo, že nejen chlebem živ je člověk. Hledají něco víc. Hledají pokoj, radost, vyrovnanost, spravedlnost, jistotu, bezpečí. Najdou to u Ježíše? Kdo touží jen po tom, aby Ježíš splnil jeho očekávání, ten bude zklamán. Protože Ježíš také říká věty jako: „nepřišel jsem uvést na zemi pokoj“, nebo „plačte nad sebou a nad svými dětmi“. A následování Ježíše znamená často nejistou chůzi po vodě, znamená to vystavovat se nebezpečí a pronásledování. Takže ani s Ježíšem není člověk zcela v bezpečí. Proč tedy jít za Ježíšem?

Ježíš říká: „Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný; ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.“ A dodává: „Já jsem ten chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit.“

Takovou řeč pokládali posluchači za projev namyšlenosti a pýchy. Ale Ježíš o sobě mluví jako o chlebu života proto, že v sobě ztělesňuje všechno to, co dává Bůh sám. Mluví o sobě jako o chlebu, který přichází od Otce v nebi. Židé měli jakousi historickou zkušenost s chlebem z nebe, tzv. manou, která jim byla posilou při cestě pouští do zaslíbené země. Ježíš říká, že nyní jim takový pokrm dává nebeský Otec v osobě Syna člověka, tedy Krista. Jde o pokrm, sytící člověka na jeho životní cestě, na cestě všelijakou pustinou k životu věčnému. A každý, kdo chce dosáhnout pravého a věčného života, tak ho to stejně dříve či později přivede ke Kristu. Kdo hledá Boha, toho Bůh směřuje ke svému Synu. A proto Ježíš říká: „Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“

Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal; a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den. Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.“

Bratři a sestry, stojíme na počátku nového roku a ptáme se jaký bude a co nám přinese. Ale tady se nehraje o jeden či dva roky. Tady nejde o to, aby už skončil covid, kterého máme všichni plné zuby. Tady se hraje o celou věčnost. Proto přicházíme za Ježíšem. Ne proto, abychom se dostali z pandemie, překonali ekonomickou či jinou krizi, ne proto, abychom jedli chléb a nasýtli se. Jde o to, abychom se nikdy neztratili Kristu a žili život, který je věčný!

Kdo touží po životě s Bohem, ten ať přijde k Ježíši Kristu bez obav, že by jej Kristus vyhnal ven. To někdy děláme my lidé. Odháníme od sebe ty, kteří jsou nám nesympatičtí, protivní, nepohodlní, nepříjemní. Odháníme lidi, kteří jsou jiní. Kterí nemají stejnou zbožnost jako my, kteří vidí věci jinak, kteří s námi nechodí. Od těch se distancujeme, zavíráme si k nim své dveře a jejich dveře k nám. Uzavíráme se do svých bublin a subkultur. Ale církev musí být a musí zůstat otevřeným společenstvím. Společenstvím všech typů lidí, žánrů, kultur a tradic. Protože Kristus si nevybírá. Kdo k němu přijde, toho prostě nevyžene ven.

Pokusem o tuto rozmanitost je možná i nový evangelický zpěvník. Zpěvník zvučí nejen ke zpěvu, ale i k toleranci a respektu. My protestanti máme často sklon se vůči všemu nějak vymezovat, namísto abychom do svých tradic zahrnovali i tradice nové. Ano, slovo tradice není synonymem pro něco starého. Slovo tradice znamená předávání. Předávání si různých zkušeností, nápadů, podnětů a zvyklostí. Neodmítejme jiné tradice ani jejich zastánce. Abychom nevyhlili s vaničkou i dítě. Abychom nevyhnali od sebe ty, kteří nás mohou obohatit. Abychom nevyhnali z našeho společenství ty, kteří přicházejí ke Kristu z jiných směrů a pozic. Ježíš nikoho, kdo k němu přichází, nevyhání. I společenství stolu Kristova tuto skutečnost zviditelňuje. Mnozí nepatrní a maličcí a také všelijak nakažení hříchem a všelijakou lidskou slabostí přicházejí a hledají nasycení k životu věčnému. Kéž ani my jako křesťanský sbor nikdy od Krista nevyženeme ani jednoho z těchto maličkových, které si Kristus do své církve pozval.

Modlitba: *Pane, ono to jde tak trochu mimo nás. Ty si zveš, koho chceš, nikoho nevyháníš, a nechceš, abychom ti do toho mluvili. Věříš nám, že své bližní přijmeme tak, jak je s velkou láskou přijímáš ty. Kéž se dovedeme sjednotit na společné křesťanské víře. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, s tebou vstupujeme do nového roku. Proto se také na tebe obracíme se svými obavami, starostmi ale i nadějemi a očekáváním. Prosíme, kéž nás neochromí zlo ve světě. Kéž nejsme překvapeni jeho silou a mocí. Vždyť tvá předivná moc nás tiše obestírá. Kéž i my do tohoto světa vnášíme světlo naděje, temnotě navzdory. Pane, modlíme se za lidská společenství, za rodiny, za národy, za komunity, za různé uzavřené skupiny a subkultury. Kéž jsme propojeni smýšlením lásky a pokoje a nikoliv uvěznění v nenávistných sítích, lapení do pastí lži a sociálních slepých uliček. Pane, kéž nás vede tvé slovo a ne populistické myšlenky. Kéž jsme ve svém myšlení formováni Písmem svatým a ne výkřiky těch, kdo se bojí přicházejícího konce. Kéž jsme vedeni Duchem lásky a mírnosti a nikoho nevyháníme od tebe ty, kdo k tobě přicházejí. Kéž působíš v našich sborech jako magnet, který přitahuje k sobě lidi duchovně hladové a žízňivé. Kéž umíme být laskaví i pravdiví ke všem kolem nás. Pane, odevzdáváme se tvé milosti a tvé moci, a s nadějí, důvěrou a spolehnutím očekáváme věci příští. Amen.*